Образци отъ I-та книга

Пѣсень 1-ва

що не можемъ да прѫвраимъ
Ѝ то горо, горице зелена
можемъ ми то за дамъ, за двѫрмини
За денъ, за два за недѫля дана
сва войска со Шиману прѫвадѣ
Я не знаимъ що се е прѫвдѣла
А си знаимъ та добра дѫвойка,
що ~~замина~~ сойде съ войска кодъ Шимана:
Изредувана во три нови града.
що за Стаса? — висока тополка;
що за чѣла? — сирење е грѣсно;
що за лице? — Ѣсно сѫнце грѣе;
що за чело? — алтанъ аймалия;
що за очи? — два бистри кладенца;
що за вѫзи? — морски ми е вилу;
що за вѫзи? — два лиза отъ бисеръ;
що за уши? — шекерна котия!
Я не можемъ нея да прѫвраимъ.

Пѣсень 46.

Като ми момето!

Дѫвойко, дѫвойко моме чѫрноко
Денѫ ми те гледамъ, ноќемъ те сонувамъ
На мека постеля на десна на рѫка
На мека перница во десна пазува
Па се разбудамъ, тебе те побарвамъ
Кога те побарвамъ тебе не те найдвамъ
На постеля велямъ: постелво пуцило
Като ти моме то? перницѫ и велямъ:
~~перница~~ горе пресѣдница, като ми момето?
— Сега пуча беше на десна рѫка
На десна ва рѫка, во десна пазува.

Пѣсень 45-та

Дѫвойчина правда

Дѫвойчѫ е цвѫке брала,
кѫде го брала, ту застала
У горицу, подъ Елицу,
подъ Елицу подъ Зелену,
прикрила е бѫло лице
Со кавраче со алово.
Догледа го момче младо,
момче младо новосадо
Стани, стани, ѓ дѫвойчо,
що ми се приостала
подвѫдъ ти алов кавраче
подвѫдъ е отъ росицу;
Сѫнце ми е изгрѫдило
прѫвгори ти бѫло лице,
бѫло лице, чѫрни очи!
Китка цвѫке повѫгула
— Чека вѫче, чека сѫне
Другу китку не набѫрем
— Момче оно що с' избрала
Момчето се оженило
— Чек' се чини, чек' се дони
Просто ва е отъ мене ка
У мене му зла̑ден прѫстен
Що ча̑ снега да се вѫча
Кога буде у цѫркову
У цѫркову на вѫнчаве
Грѣмѣ да грѣмне грѣс да сне
Изъ чова ми ведро небо
Да ньи' сресне и убие.